

Pustietate și goliciune

Geneza 1.2: Și pământul era pustiu și gol (de fapt: „pustietate și goliciune”); și întuneric era peste suprafața adâncului (de fapt: „întinderea apelor”, vezi și adnotarea în versiunea CSV-Hückeswagen). Și Duhul lui Dumnezeu Se mișca peste suprafața apelor.

Aici încep problemele de interpretare. Pentru explicarea ulterioară a Genezei 1 este decisiv modul în care se interpretează acest verset. Marea întrebare cu privire la acest verset este dacă starea descrisă aici este starea inițială a pământului (adică modul în care pământul a fost creat în versetul 1) sau dacă pământul a fost creat inițial într-o stare de glorie și abia mai târziu a căzut într-o stare de pustietate și goliciune. Acest al doilea punct de vedere a fost deja susținut de diverși părinți ai bisericii antice, cum ar fi Iustin Martirul, Bazilius, Origen și Augustin. Cu toate acestea, Calvin l-a respins, iar majoritatea teologilor protestanți l-au urmat în acest sens, cu câteva excepții, cum ar fi luteranul Franz Delitzsch. Sper să arăt, totuși, că vechii părinți ai Bisericii au avut dreptate în mod hotărât. Apoi, bineînțeles, se pune întrebarea care este cauza că pământul a ajuns într-o asemenea stare de degradare, așa cum este descrisă în versetul 2. Este imposibil să răspundem la această întrebare cu certitudine dogmatică, deoarece Scriptura spune puține lucruri despre acest subiect. Dar sper să pot arăta că există multe elemente care sugerează că această stare de pustietate și goliciune a fost cauzată prin căderea lui satan. Și această idee este foarte veche. Este interesant că ea apare chiar în legile regale ale regelui Edgar al Angliei (secolul al X-lea) și chiar mai devreme în poemul biblic al bardului englez Caedmon (secolul al VII-lea), deși acesta din urmă asociază căderea lui satan cu Iuda versetul 9, ceea ce nu este corect.

Există o altă problemă, pe care trebuie să o analizăm mai atent. Aceasta este în principal o problemă de științele naturii, dar, deoarece apare în fiecare discuție despre Geneza 1-11 și duce adesea la o interpretare greșită a Scripturii, trebuie să o analizăm în detaliu. Știm că baza cristalină dură a scoarței terestre (așa-numita rocă de solidificare) este acoperită cu așa-numitele roci sedimentare, adică roci formate din materiale precum nisip, cretă, var etc., care pe bază de vânt, gheață și mai ales de ape curgătoare au fost depuse și care pot avea o grosime de la câțiva decimetri la câțiva kilometri. În multe dintre aceste așa-numite „straturi de pământ” au fost găsite miliarde de fosile, adică rămășițe fosilizate ale tuturor tipurilor de organisme, unele dintre ele dispărute, altele încă existente. Majoritatea geologilor cred că a fost nevoie de milioane de ani pentru a forma aceste straturi de pământ. Ei nu au avut întotdeauna această convingere. Până în 1800, practic toți geologii credeau că toate sau o parte din straturile Pământului și fosilele găsite în ele au fost formate prin potop. Găsim această idee și la cărturarul evreu Filon și la vechii părinți ai Bisericii, Tertulian, Hrisostom, Augustin și Luther.

Odată cu teoriile baronului Georges Cuvier, acest punct de vedere s-a schimbat complet. Cuvier credea că un potop nu ar fi putut forma toate straturile Pământului și, prin urmare, a învățat că au avut loc un număr mare de catastrofe, dintre care potopul a fost ultima. Succesorul său, Alcide d'Orbigny, a învățat chiar că fiecare dintre aceste catastrofe a fost urmată de o creație complet nouă a vieții animale. Când ar fi trebuit să aibă loc aceste zeci de catastrofe antediluviene? Dr. Thomas Chalmers, un teolog englez, a proclamat încă din 1814 că locul acestor catastrofe trebuie căutat între versetele 1 și 2 din Geneza 1. Aceste transformări teribile, în care miliarde de organisme au pierit și au fost îngropate în straturile de pământ formate în

timpul acestor catastrofe, trebuie să fi dus la starea de decădere descrisă în Geneza 1.2. Nu a trecut mult timp până când și potopul și-a pierdut poziția de catastrofă finală și a fost degradat la o inundație universală, dar care nu a avut consecințe geologice majore. Această teorie a fost publicată pentru prima dată în 1826 de către predicatorul scoțian John Fleming. Opinia, conform căreia straturile Pământului ar fi trebuit să se formeze între versetele 1 și 2 din Geneza 1, a devenit extrem de populară printre teologii din Anglia și este încă susținută de diverși interpreți ortodocși ai Scripturii. Lovitura de grație a fost dată geologiei potopului de către teologul John Pye Smith, care a învățat începând cu 1839 că potopul nu a fost nimic mai mult decât o inundație locală în Orientul Mijlociu. Și aceasta este convingerea celor mai mulți teologi de astăzi.

Abia au acceptat teologii opiniile lui Cuvier, Chalmers și Fleming, că geologii au renunțat la aceste teorii și le-au schimbat cu învățăturile lui Sir Charles Lyell (1830). Acesta a respins toate catastrofele și a învățat că straturile Pământului s-au format treptat, conform exact acelorași procese pe care le observăm astăzi în natură. Această idee a așa-numitului actualism, care încă mai stă la baza geologiei istorice, a luat cu asalt lumea științifică, atât de repede încât, de exemplu, geologul William Buckland din Oxford, care încă în 1823 descria potopul (pe care l-a numit Diluvium) ca fiind ultimul dintr-o serie de catastrofe mondiale, l-a combătut public deja în 1836. „Caracterul nemuritor” al ideii actualism-ului a fost garantat de faptul că, în 1859, Charles Darwin și-a bazat teoria evoluției pe acest principiu, așa cum a mărturisit cu recunoștință. Dacă actualismul ar dispărea, teoria evoluției s-ar prăbuși și ea. Este acest principiu un fapt dovedit? Nici pe departe! Doctrina conform căreia straturile Pământului nu s-ar fi format în urma unor catastrofe este - după cum vom vedea - din ce în ce mai mult infirmată de fapte. Dar actualismul și doctrina evoluției sunt de nedeazădăcinat atâta timp cât există materialisti, deoarece singura alternativă: creația și potopul, este inacceptabilă pentru ei. Nu că teoriile lor ar fi mai moderne; în principiu, dogmele lor sunt aceleași cu cele ale lui Aristotel, nu numai în ceea ce privește evoluția organică (așa cum am văzut în versetul 1), ci și în ceea ce privește istoria geologică a scoarței terestre. Venirea creștinismului a înlăturat în mare măsură aceste învățături, până când moderniștii din secolul trecut și-au luat adio de la credința creștină și s-au întors la păgânism.

Din cele de mai sus se poate deduce că printre oamenii de știință creștini și teologi, începând cu secolul trecut (secolul XIX: n.tr.), există patru puncte de vedere diferite cu privire la formarea straturilor Pământului. Cu regret, cei mai mulți dintre ei aderă la o doctrină teistă a evoluției, pe care am încercat să o resping mai sus, și astfel acceptă complet actualismul. Celelalte trei concepții sunt:

1. Straturile Pământului s-au format între Geneza 1.1 și Geneza 1.2. Această concepție se regăsește în prezent, de exemplu, în explicațiile Scofield Reference Bible și în scrierile diferiților „frați”.

2. Zilele creației trebuie înțelese ca fiind perioade geologice extrem de lungi, în care s-au format straturile Pământului. Găsim această interpretare deja la Cyprian (ca. 250). Ea a devenit cunoscută în secolul trecut (secolul XIX: n.tr.) prin scrierile lui Hugh Miller și F. Bettex, printre alții, și este susținută în prezent de specialiști în științele naturii creștini, precum Walter J. Beasley.

Pustiu și gol

Eu cred că trebuie să respingem ambele puncte de vedere pe baza faptelor din Scriptură, așa cum sper să arăt. Mai mult, ele nu pot fi deloc armonizate cu știința naturii modernă, așa cum se speră adesea în mod optimist și pe care se bazează! Așa că rămâne

3. a treia interpretare, și anume că straturile Pământului s-au format în mare parte prin potop. Voi oferi argumente în acest sens, atât din Scriptură, cât și din știința naturii, iar apoi voi lăsa la latitudinea cititorului competent să facă o alegere scripturală între interpretările prezentate. Din fericire, mulți naturaliști creștini s-au decis pentru interpretarea bazată pe potop. În secolul precedent (secolul XIX: n.tr.), experți creștini precum Kirby, Fairholme, Young, Twemlow și Bosizio, și chiar necredincioși precum Howorth, au susținut această interpretare și s-au opus teoriei lui Lyell. La începutul secolului nostru (secolul XX: n.tr.), George McCready Price, în special, a devenit cunoscut ca un geolog credincios al potopului. În cele ce urmează, voi enumera câteva lucrări, în mare parte recente, ale unor învățați credincioși, care susțin interpretarea bazată pe potop:

Cele mai recomandate: (Aceste cărți pot fi obținute din Bible-Science Association, Box 1016, Caldwell, Idaho 83605, U.S.A.)

John C. Whitcomb & Henry M. Morris: *The Genesis Flood* (1961) (Această carte a devenit un bestseller în SUA)
Alfred M. Rehwinkel: *The Flood* (1951). (Această carte a fost publicată recent în traducere olandeză sub titlul „De Zondvloed”).

Recomandat cu rezervare:

Harold W. Clark: *Fossils, Flood and Fire* (1968)

Donald W. Patten: *The Biblical Flood and the Ice Epoch* (1966).

Să analizăm acum mai îndeaproape problemele menționate. În acest sens, voi încerca să arăt pe scurt și punct cu punct corectitudinea următorului punct de vedere:

I. Pământul nu a fost creat pustiu și gol, ci a devenit așa probabil prin căderea lui satan.

II. Straturile Pământului nu s-au format între Geneza 1.1 și Geneza 1.2.

III. Tabelul timpului geologic, care presupune milioane de ani pentru formarea straturilor Pământului, este foarte discutabil.

IV. Teoria conform căreia zilele creației reprezintă perioade geologice uriașe este lipsită de sens și de nesușținut.

V. Zilele creației sunt zile pământești obișnuite.

VI. Straturile Pământului s-au format probabil prin potop.

Ia. Argumente conform cărora Geneza 1.2 nu reprezintă starea inițială a pământului

1. Dacă pământul ar fi fost creat pustiu și gol, atunci versetul 2 ar fi o descriere a pământului din versetul 1. Dar expresia „cerul și pământul” nu indică nicăieri în Scriptură un haos primordial dezordonat, ci întotdeauna un spațiu ordonat, așa cum îl cunoaștem noi. Ideea că pământul a apărut dintr-un haos primordial (materie dezordonată) nu numai că joacă un rol important în astronomia și geologia modernă, dar se regăsește și în toate mitologiile antice și este, prin urmare, păgână. Numai Biblia face o excepție: nu începe cu un haos care se ordonează, ci cu un pământ perfect, ordonat, care devine pustiu și gol.

2. În Iov 38.7 se spune că îngerii s-au bucurat la întemeierea pământului (aceasta este Geneza 1.1); ar fi făcut ei așa dacă nu ar fi văzut decât pustietate și goliciune?

3. Faptul că versetul 2 nu este menit să descrie starea inițială a „cerului și a pământului”, așa cum au fost create în versetul 1, este evident și din faptul că versetul 2 vorbește exclusiv despre pământ și nu despre cer. Numai despre pământ se spune că era pustiu și gol, așa că cerul, evident, nu era. Întineric era peste suprafața adâncului {de fapt, o mulțime de ape adânci, zgomotoase: n.tr.} întinderea apelor, nu peste întregul univers. Nu se spune nici că Dumnezeu a creat lumina în prima zi, ci că a chemat-o pe pământ din altă parte. Așadar, doar pe pământ era haos în versetul 2, iar acesta nu poate să fi apărut decât mai târziu.

4. Susținătorii ideii, conform căreia versetul 2 descrie starea a ceea ce a fost creat în versetul 1 afirmă adesea că versetul 1 este oarecum un fel de titlu peste Geneza 1, indicând că Dumnezeu a creat cerurile și pământul, după care următoarele versete ar descrie cum a făcut-o. Totuși, există un indiciu foarte simplu că acest lucru este greșit, și anume micul cuvânt „și” de la începutul versetului 2. Acesta indică un nou eveniment, care urmează celui precedent. Fiecare verset din Geneza 1 începe cu acest mic cuvânt, care introduce întotdeauna o nouă etapă. Ar trebui atunci ca versetul 2 să fie o excepție? Este clar că versetul 2 descrie o situație nouă, diferită de cea din versetul 1. Acolo cerul și pământul sunt create, aici pământul este apoi pustiu și gol. Faptul că „și” are adesea și sensul de „apoi/atunci” sau „după aceea”, vedem, de exemplu, în Geneza 2.8,21; 3.7,13, etc. Adesea, acest cuvânt are și sensul de antiteză („dar”); compară cu Geneza 1.30; 2.17,20 b; 3.3. Dacă versetul 1 ar trebui să fie un titlu, versetul 2 nu ar fi început cu „și”. Acest lucru se poate observa din numeroasele locuri unde este desigur un titlu și unde propoziția următoare nu începe cu „și”, ca în Geneza 5.1; 6.9; 25.19; 37.2.

5. Faptul că avem de-a face cu un eveniment nou, care urmează celui din versetul 1, poate fi concluzionat și din prezența verbului independent („era”). Acest cuvânt, care în ebraică este mult mai mult decât un timp auxiliar, indică o stare trecută în comparație cu ceea ce urmează, dar o stare care nu este niciodată simultană cu ceea ce are loc în text. Dacă intenția ar fi fost de a ne descrie starea pământului din versetul 1, acest verb ar fi lipsit cu siguranță, așa cum se întâmplă foarte des în ebraică. Acest lucru se poate vedea clar în următoarele părți ale versetului 2, unde verbul lipsește realmente, deoarece circumstanțele se derulează paralel cu prima parte a versetului 2: „*Și pământul era pustiu și gol, și întineric (era) peste suprafața adâncului. Și Duhul lui Dumnezeu (era) Se mișca peste suprafața apelor*”. De asemenea: „*Dumnezeu a văzut că (era) bun*” (versetele 4, 10, 12 etc.). Așadar, deoarece „era” denotă ceva care urmează după ceea ce a fost înainte, el are adesea sensul de „a deveni” sau „a devenit” sau „era devenit”, și aceasta nu numai în Geneza 1.2, ci de douăzeci de ori în Geneza 1, „era” are sensul de „devine” sau „a devenit”. În Biblia Elberfelder este tradus de obicei în acest fel, vezi de exemplu versetele

Pustiu și gol

3, 7, 9, 11, 15, vezi și Geneza 2.7; 4.2; 19.26. Traducerile aramaică și greacă (Septuaginta) ale Vechiului Testament au de obicei și „era devenit.

6. Expresia „pustietate și goliciune” (sunt de fapt substantive și nu adjective) apare doar de două ori în Vechiul Testament, în afară de aici, și anume în Isaia 34.11 și în Ieremia 4.23. Este foarte semnificativ faptul că în ambele locuri pustietatea și goliciunea indică o stare de decădere, care este consecința judecății lui Dumnezeu. În Isaia 34 citim că Dumnezeu „*va întinde deasupra ei {peste cetatea Edom} funia pustiirii și firul cu plumb al goliciunii*” din cauza păcatelor lor. Și în Ieremia 4, profetul descrie țara după ce a fost pustiită din cauza păcatelor lui Israel: „*M-am uitat la pământ și, iată, era pustiu și gol; și la ceruri, și lumina lor nu era*”. Acum aș vrea să întreb: nu ar trebui ca pustietatea și goliciunea din Geneza 1.2 să fie rezultatul decăderii și stricăciunii, care - indiferent de cauză - trebuie să fi avut loc? Pentru oricine știe cât de precisă și consecventă este folosirea cuvintelor Scripturii (inspirate de un Duh), aceasta nu este o problemă. Cuvântul pentru „gol” (*bohu*) nu apare în altă parte în Vechiul Testament, dar „pustietate” (*tohu*, derivat din „speriat”, „a fi transpus în consternare”) se găsește în încă multe alte pasaje în legătură cu decăderea și stricăciunea, adesea ca rezultat al unei judecăți; vezi, de exemplu, Deuteronomul 32.10; Iov 26.7; Isaia 24.10; este locul unde nu există drum (Iov 6.18; 12.24; Psalmul 107.40). După ce am examinat cu atenție aceste pasaje, mai putem crede că versetul 2 ne prezintă pământul așa cum a ieșit din mâna creatoare a lui Dumnezeu? La aceasta se adaugă, că există un pasaj care neagă explicit acest lucru. Isaia 45.18 spune literal că Dumnezeu nu a „creat pământul ca un pustiu (*tohu*)”, ci „l-a întocmit ca să fie locuit” (vezi și Ie4).

7. Geneza 1.2 vorbește apoi despre „întuneric”, și acesta este un termen care este întotdeauna asociat cu răul și judecata. Vezi de exemplu Iov 10.21; Psalmul 107.10; Isaia 9.1 și mai ales în Noul Testament: Matei 27.45; Luca 22.53; Ioan 1.5; Efeseni 4.18; 5.11,13; 1 Petru 2.9.

8. „Suprafața adâncului” menționată în versetul nostru are aproape întotdeauna un sens nefavorabil în Scriptură. Este vorba de cantitățile de ape nespuse de adânci („abisul”) care acopereau pământul și care, în versetul 6, formează un contrast cu întinderea nespuse de mare (compară cu Geneza 49.25; Deuteronomul 33.13). Aceste cantități imense de apă (Psalmul 33.7) sunt apele cu care Dumnezeu a acoperit mai târziu pământul pentru judecată în zilele lui Noe (Geneza 8.2; Psalmul 104.6), cu care a devastat și Tirul (Ezechiel 26.19) și în care va aduce rămășița iudaică credincioasă (Psalmul 42.7) și din care o va elibera (Psalmul 71.20).

9. Duhul lui Dumnezeu plutea deasupra apelor. Și activitatea Duhului Sfânt o găsim, de asemenea, foarte des în Scriptură în legătură cu o stare de stricăciune (compară cu Psalmul 104.29,30). Cu siguranță nu ni se va spune doar că și Duhul Sfânt a contribuit la lucrarea de creație; nu, Duhul Sfânt este activ aici, pentru că trebuie să se facă o lucrare de reînnoire și restaurare în această stare de degradare a pământului. Este același Duh care va sufla în valea oaselor uscate ale morților și va intra în cei care au fost uciși, pentru ca aceștia să revină la viață (Ezechiel 37.1,9,10,14). Și acolo vedem o stare de moarte și distrugere în care Duhul trezește o viață nouă. Și nu este la fel și în nașterea din nou? Nu era starea noastră firească o stare de pustietate, de goliciune și de minte întunecată? În această stare, Duhul lui Dumnezeu a început să lucreze: „Vântul (= Duhul) suflă încotro vrea și-i auzi vuietul, dar nu știți de unde vine și unde se duce; așa este oricine este născut din Duhul” (Ioan 3.6,8). (Atât în ebraică, cât și în greacă există un cuvânt care înseamnă atât „vânt”, cât și „Duh”).

Pustiu și gol

10. În final: Duhul „plutea”. Acesta este un cuvânt ciudat. Apare doar de două ori în Vechiul Testament, dar acest lucru este suficient pentru a-i înțelege sensul. În Ieremia 23.9 se spune că oasele profetului „tremurau”; aceasta era o cutremurare cauzată de o stare de mare stricăciune (a profetilor) și de judecata lui Dumnezeu. A doua oară cuvântul apare în formă intensivă (aceeași formă ca în Geneza 1.2) în Deuteronomul 32.11. Versetul 10 descrie Israelul în „pustietate” (*tohu*), dar Iehova i-a scos de acolo „cum își scutură vulturul cuibul, plutește peste puii săi, își întinde aripile, îi ia, îi poartă pe aripile lui tari”. Astfel, cuvântul este folosit aici pentru o pasăre care „plutește” deasupra puiului său ca protecție împotriva amenințărilor și capcanelor. Semnificația de bază a cuvântului este „a se mișca încoace și încolo”, de unde și „a tremura” în Ieremia 23 și „a pluti” (de fapt „a zbura fâlfâind”) în Deuteronomul 32 și Geneza 1. În toate cele trei cazuri este vorba de o activitate plină de mișcare ca urmare a unei judecăți și/sau ca protecție împotriva distrugerii. Nu este aceasta o imagine frumoasă a activității Duhului în versetul nostru? Activitatea sa este o consecință a ruinei, în care se află pământul, dar, în același timp, are rolul de a se opune unei noi ruine și de a proteja și reînnoi pământul. Așa cum o pasăre își întinde aripile pentru a-și proteja puii (compară cu Matei 23.37), tot așa Duhul lui Dumnezeu plutește deasupra apelor. Nu este o „plutire încoace și încolo”, așa cum bate vântul, ci „o plutire în sus și în jos”, ca pasărea deasupra puiului său. Unii, urmărind sensul unui cuvânt sirian asemănător, au crezut că acest cuvânt are sensul de „a cloci”, dar această explicație nu găsește niciun sprijin în utilizarea cuvântului în Scriptură.

Ib. Argumente în favoarea faptului că starea din Geneza 1.2 a fost cauzată prin căderea lui satan.

1. Pentru aceasta trebuie mai întâi să fie clar că satan a fost creat înainte de versetul 2. Satan era la origine un „heruvim ocrotitor” (Ezechiel 28.16) și astfel aparținea îngerilor care - ca și satan însuși (Ezechiel 28.15) - au fost creați de Dumnezeu Fiul (Coloseni 1.16). Acești îngeri trebuie să fi fost creați înainte de Geneza 1.1, căci la întemeierea pământului s-au bucurat „stelele dimineții” și fiii lui Dumnezeu (Iov 38.7), aceștia sunt îngerii (Iov 1.6; 2.1). Satan era inițial și un „luceafăr de dimineață” (Isaia 14.12), adică un purtător de lumină strălucitor (compară cu 2 Corintei 11.14). Prin urmare, putem concluziona că, atunci când a fost creat pământul, satan era deja creat, dar nu era încă căzut.

2. Probabil că, înainte de căderea lui satan, pământul era domeniul de stăpânire al lui satan. Faptul că unii îngeri sunt numiți „stelele dimineții” pare să indice faptul că ei sunt așezați deasupra corpurilor cerești. În orice caz, satan are încă o influență puternică asupra pământului chiar și după căderea sa. Pe bună dreptate, el putea spune că toate împărățiile pământului, cu toată puterea și slava lor, i-au fost date lui (Luca 4.5,6). Unii dintre diavolii săi (sau demonii lui, „înger al lui Satan”, compară cu 2 Corinteni 12.7) sunt desemnați să stăpânească anumite zone ale pământului și sunt numiți „căpetenia împărăției Persiei”, „căpetenia Greciei” etc. (Daniel 10.13,20). De asemenea, satan își cutreieră în mod constant teritoriul (Iov 1.7; 2.2). De la cruce încoace, el este numit „stăpânitorul lumii acesteia” sau „al acestui curs al timpului” (Ioan 12.31; 14.30; 16.11) și „dumnezeul veacului acestuia” (2 Corinteni 4.4). Prin urmare, pare evident că, chiar și înainte de căderea sa, pământul era domeniul stăpânirii sale și că acesta a căzut în decădere prin căderea sa.

3. Căderea lui satan este descrisă în mod clar în profețiile despre împăratul Babilonului (Isaia 14.12-15) și împăratul Tirului (Ezechiel 28.11-19). În spatele acestor împărați, satana este văzut ca fiind duhul lor rău. Atunci când este descrisă și căderea lor, profetul merge mult mai departe în descrierea sa decât se poate aplica vreodată acestor împărați, și se referă înapoi la căderea celui care i-a inspirat. Deci, este foarte remarcabil faptul că ambele profeții ne spun că satan, după aroganța sa (compară cu 1 Timotei 3.6), a fost alungat din cer și aruncat pe pământ. De ce tocmai pe pământ? Nu indică acest lucru și faptul că satan a avut în prealabil o legătură specială cu pământul și că el a stricat pământul prin căderea sa? Ne amintește foarte mult de cel de-al doilea stăpân al pământului, Adam, căruia i-a fost supus tot pământul, dar care a căzut și el din cauza mândriei (prin care a căzut sub stăpânirea lui satan și acesta și-a recăpătat vechea stăpânire asupra pământului). În afară de aceasta, și căderea lui Adam a adus la fel cu ea o stare de decădere și stricăciune a pământului, iar Adam a fost și el, într-un anumit sens, „aruncat” pe pământ, adică alungat din Grădina Eden pe un sol blestemat, pentru a-l cultiva.

4. Acest paralelism este mai semnificativ decât probabil ar putea părea. Dacă Scriptura ne învață de fapt că pământul nu a fost creat pustiu, ci a devenit pustiu - și asta am încercat să arăt - atunci Scriptura trebuie să conțină undeva și cheia acestei degradări a pământului de atunci. Ei bine, nu cunoaștem în Scriptură alte cauze ale răului și ale stricăciunii decât, în primul rând, căderea lui satan și, în al doilea rând, căderea omului. Amândoi probabil în aceeași poziție (stăpânitori peste pământ), amândoi au căzut din cauza aceluiași păcat, amândoi au probabil consecințe comparabile pentru pământ. Starea din versetul 2 nu poate fi cauzată de căderea omului, pentru că omul nu era încă acolo; poate această stare să fi fost cauzată de altceva, decât de căderea lui Satan?

5. Foarte important este și faptul că starea pământului din Geneza 1.2 ne amintește foarte mult de satan căzut. Am enumerat mai devreme unde apare „pustiire” (*tohu*) în Vechiul Testament, dar acum trebuie să adaug că acest cuvânt are un al doilea sens, înrudit, și anume „deșertăciune” sau „neant”, vezi Isaia 29.21 (traducerea engleză JND), în sensul de „nimic” (Isaia 40.17,23; 44.9) sau „zadarnic” (Isaia 45.19; 49.4), dar mai ales și ca desemnare a idolilor deșerti, fără valoare (1 Samuel 12.21; Isaia 41.29; 59.4). Și știm că idolii nu sunt altceva decât îngerii lui satan (Deuteronomul 32.17; 1 Corinteni 10.20). Așadar, în Geneza 1.2, pentru a descrie pământul, se folosește un cuvânt care este folosit și pentru a descrie demonii.

6. Întunericul este, de asemenea, semnificativ. Am văzut că satan a fost inițial un purtător de lumină („Lucifer”), o stea a dimineții, un fiu al zorilor (Isaia 14.12), acoperit cu pietre prețioase și umblând în mijlocul pietrelor de foc (Ezechiel 28.13,14), un înger al luminii. Dar după căderea sa, el a devenit stăpânitorul lumii întunericului, puterea spirituală a răutății în locurile cerești (Efeseni 6.12). A lui era puterea întunericului (Luca 22.53). Și toți cei care sunt sub puterea lui, sunt în întuneric (Ioan 3.19,20; 8.12; Faptele apostolilor 26.18; Efeseni 5.8-11; Coloseni 1.13). Prin urmare, este evident că, dacă căderea lui satan este cauza ruinei pământului de atunci, înseamnă că această cădere a aruncat pământul într-un întuneric adânc.

Ic. Combaterea obiecțiilor aduse la argumentele din Ia și Ib

1. Unii afirmă că Geneza 1.1 este în mod clar un titlu, deoarece, conform cu Geneza 2.1-3 și Exodul 20.11, cerurile și pământul nu ar fi fost create deodată, ci în șase zile. Însă cine afirmă aceasta trece cu vederea un aspect esențial, și anume diferența pe care Scriptura o face între „a crea” și „a face”. Nicăieri în Scriptură nu citim că Dumnezeu a creat cerurile și pământul în șase zile. La început, Dumnezeu a creat cerurile și pământul și în șase zile El le-a făcut, adică le-a pregătit. Acest lucru este foarte bine exprimat în Geneza 2.3, unde se spune literal „... *toată lucrarea Sa, pe care a creat-o Dumnezeu, făcând-o*” (vezi nota de subsol în traducerea engleză JND), adică pentru a o pregăti și organiza pentru om. Prin urmare, versetul 1 este un eveniment cu totul aparte, care precedă starea din versetul 2 și lucrarea din cele șase zile ale creației. Am arătat deja că cuvântul „a crea” în Geneza 1 este folosit doar atunci când se referă la creațiile noi și unice ale lui Dumnezeu. În rest, se spune întotdeauna „a face” sau „a forma”.

2. Desigur, mulți au ridicat obiecția că nu există nicio dovadă absolut reală, că pământul ar fi devenit pustiu prin căderea lui satan. Dar în realitate acesta nu schimbă nicidecum lucrurile. Ceea ce contează este să ne dăm seama că versetul arată clar că pământul nu a fost creat pustiu, ci a devenit pustiu. Putem avea păreri diferite cu privire la cauza acestei situații, dar acest lucru vine pe locul doi. De altfel, eu nu am auzit niciodată că cineva ar putea găsi o altă cauză în Scriptură decât căderea lui satan.

3. Adversarii noștri spun adesea, că noi confundăm „desăvârșit (perfect)” și „complet”. Ei argumentează: Tot ceea ce Dumnezeu creează și face este perfect, dar nu este întotdeauna gata (complet) deodată; El ar fi putut pregăti pământul într-o clipă, dar I-a plăcut să Se ocupe de el timp de șase zile, astfel încât la începutul celor șase zile pământul arăta încă destul de dezordonat și gol. Dar această expunere de idei nu este justificabilă. Chiar trebuie să presupunem că pământul pustiu, gol și întunecat din versetul 2 era într-o stare perfectă, deși incompletă? Am văzut că „pustiu” nu înseamnă deloc „incomplet”, ci mai degrabă „stricat”, ca urmare a păcatului și a judecății. Este aceasta imaginea unei creații desăvârșite a lui Dumnezeu?

4. De asemenea, se spune adesea că Isaia 45.18 ar spune că scopul final al lui Dumnezeu pentru pământ a fost ca acesta să devină locuibil și să nu rămână un deșert. Se mai spune că versetul se referă la sfârșitul celor șase zile ale creației și nu la începutul ei. Dar și aici se citește superficial, ceea ce este facilitat și de faptul că versetul este adesea tradus greșit. Nu se spune (așa cum fac unele traduceri) că Dumnezeu nu a creat pământul pentru ca el să fie un deșert. Mai degrabă, se spune: „El a creat pământul nu-*tohu* pustiu”, ceea ce nu poate fi redat corect decât prin traducerea „*nu l-a creat ca o pustie (sau: pustiu)*” (așa cum spune corect și traducerea Elberfelder). Acest lucru nu înseamnă nimic mai puțin decât atât: când pământul a luat ființă în Geneza 1, nu era o pustie; el era așa abia în versetul 2. Dacă sensul din Isaia 45.18 ar fi: „pentru ca să fie o pustie”, atunci ar fi trebuit ca acolo să stea: *letohu* (prefixul *le-* înseamnă „pentru” sau „spre”), așa cum este în versetul 19, însemnând „în deșertăciune”, adică în zadar. Acest lucru devine și mai clar atunci când vedem că se spune „ci la întocmit ca să fie locuit”. Aici nu ar putea sta „ca un loc de locuit”, pentru că aici este vorba efectiv de scopul final, pe care Dumnezeu l-a avut pentru acest pământ, și anume ca el să fie locuit de oameni. Acest lucru este dovedit de verbele folosite; mai întâi stă „a crea”, și am văzut deja că pământul a fost creat în Geneza 1.1 și nu în timpul celor șase zile ale creației. La început, Dumnezeu a creat pământul, nu ca pustie. Dar, ulterior, Isaia 45.18 folosește cuvântul „a forma”, care nu se referă la Geneza

1.1, ci la cele șase zile în care Dumnezeu a pregătit pământul pentru ca acesta să fie locuibil pentru om. Oricine este puțin familiarizat cu precizia incredibilă și divină a Scripturii, va ajunge și aici sub impresia clarității convingătoare și a puterii probatorii a acestui pasaj din Scriptură.

5. În cele din urmă, se obiectează adesea că intervalul dintre Geneza 1.1 și Geneza 1.2, în care au avut loc căderea lui satan și distrugerea pământului, pare destul de nefiresc în parcursul capitolului. Dacă se citește textul în liniște, așa se spune, nu se primește impresia unei schimbări colosale între versetele 1 și 2; și dacă această schimbare ar fi avut loc cu adevărat, de ce Geneza 1 nu relatează nimic despre ea? - Acesta este cu adevărat un argument foarte slab. A citi în liniște nu înseamnă întotdeauna a citi cu acuratețe și inteligență (din punct de vedere faptic). Dacă am cunoaște foarte bine folosirea cuvintelor din Scriptură, am simți fără nici un dubiu trecerea de la versetul 1 la versetul 2: ceva rău s-a întâmplat aici. Cel puțin așa au simțit părinții bisericii antice, și chiar mai devreme, cei șaptezeci de învățați au exprimat acest lucru în traducerea lor greacă, Septuaginta. Faptul că Scriptura nu relatează aici cauzele acestei distrugerii este destul de ușor de înțeles atunci când ne dăm seama care este scopul Genezei 1: descrierea pregătirii pământului ca spațiu de viață și de încercare pentru om, așa cum a fost explicat deja în detaliu la început. De aceea, după versetul 1, Dumnezeu Se grăbește să treacă la starea pământului, care este importantă pentru noi și pentru restul capitolului, fără ca măcar să fie necesar sau potrivit să ne spună ce s-a petrecut între timp. Și cât de des se întâmplă în Scriptură ca (uneori într-un singur verset) să fie trecută cu vederea descrierea de perioade de mii de ani. De exemplu, o mie de ani în Ioan 5.29 (compară cu Apocalipsa 20.5) și două mii de ani în Isaia 61.2 și Daniel 9.26,27. Pare acest lucru „natural” în aceste pasaje?

IIa. Argumente biblice conform cărora straturile Pământului nu s-au format în perioada dintre Geneza 1.1 și Geneza 1.2.

1. Aici este vorba în primul rând de faptul că straturile Pământului conțin milioane de rămășițe de organisme care au trăit pe pământ în trecut. Dacă straturile Pământului s-ar fi format înainte de Geneza 1.2, înseamnă că organismele vii fuseseră deja create de Dumnezeu înainte de acel moment. Însă, mie mi se pare de mare importanță faptul că Scriptura - din câte știu eu - nu conține nici cel mai mic indiciu că viața pământească ar fi existat înainte de Geneza 1.2. Dimpotrivă, în Geneza 1.21, nașterea ființelor vii este numită creație, iar acest lucru indică întotdeauna ceva nou, ceva unic care nu exista încă. Acest lucru ar fi nepotrivit, dacă ființele vii ar fi existat deja înainte pe pământ. Se gândește probabil, că acestea ar fi fost animale dispărute și că Dumnezeu a creat animale noi în Geneza 1.21, dar acest lucru nu este deloc adevărat. Cele mai multe fosile sunt rămășițe de plante și animale care erau complet identice sau strâns înrudite cu cele care trăiau la acea vreme. Este destul de clar că straturile Pământului dau împreună mărturie despre o lume vegetală și animală la fel ca a noastră. Este adevărat că o serie de forme au dispărut, dar vom vedea că acest lucru nu s-a întâmplat cu mult timp în urmă; în afară de aceasta, se redescoperă din ce în ce mai multe forme care se credeau dispărute. Este într-adevăr în conformitate cu Scriptura să presupunem că Dumnezeu a distrus o lume animală ca a noastră și apoi a creat-o din nou? Atunci de ce nu a făcut acest lucru în momentul Potopului, ci S-a ostenit să ia exemplare din toate animalele terestre într-o arcă? În afară de aceasta, animalele create în Geneza 1.21 erau animale marine; cu siguranță este de neconceput ca toate

acestea să fi pierit în apele din Geneza 1.2, ceea ce nu s-a întâmplat nici în timpul Potopului? De altfel, cum ar fi putut Adam să stăpânească toate animalele și să le dea nume tuturor animalelor, când multe dintre ele dispăruseră deja? Desigur, se pot face toate presupunerile pe care le dorim; singura întrebare este dacă vrem să rămânem în linia Scripturii sau dacă îndrăznim să o contrazicem.

2. Dar asta nu este tot. Straturile Pământului conțin, de asemenea, multe urme de ființe umane. În straturile din așa-numita perioadă cuaternară au fost găsite numeroase oase fosile de ființe umane; printre acestea se numără multe tipuri degenerative, cum ar fi Neanderthal și Pithecanthropus, dar cele mai vechi cranii umane (cele din perioada terțiară) sunt în totul asemănătoare cu ale noastre. Acest lucru este dovedit de descoperirile din Calaveras (California), Castenedolo și Olmo (Italia); în 1842, a fost găsit într-un strat de lignit chiar și un craniu „modern”. Astfel de descoperiri nu numai că prăbușesc presupusa evoluție a omului (de aceea, ele sunt fie contestate, fie pur și simplu negate de geologi), dar dovedesc, de asemenea, că straturile Pământului s-au format după crearea omului. Și acest lucru este valabil nu numai pentru straturile superioare ale Pământului, ci și pentru cele mai adânci. S-au găsit, de exemplu, urme de picioare umane în Cretacic (pe malurile râului Paluxy River la Glen Rose, în Texas) și în Carbonifer (în multe locuri din SUA); chiar și în Cambrian (în Antelope Springs, Utah) și chiar în Precambrian s-ar fi găsit urme de picioare umane (Woodstock). Întreb: Dacă mi se spune că straturile Pământului s-au format înainte de Geneza 1.2, trebuie să credem că au existat oameni înainte ca Adam să fie creat? Oameni, care se aseamănă perfect cu noi? Oare nu este tot neamul omenesc - atenție, tot neamul omenesc - făcut dintr-un singur sânge (Faptele apostolilor 17.26)? Dacă ar fi existat oameni înainte de Adam, atunci rasa umană ar fi fost formată din cel puțin două feluri de sânge, iar Eva nu ar fi fost mama tuturor celor vii (Geneza 3.20).

3. Al treilea argument este, în opinia mea, la fel de important. Straturile Pământului sunt martori ai morții și pieirii. Aș dori să întreb: Îmi dă Scriptura dreptul să presupun că moartea a existat înainte de căderea în păcat? Vrem să examinăm îndeaproape Scriptura cu privire la acest aspect. Cum a venit moartea în lume? Moartea este prin om (1 Corinteni 15.21), prin nimic altceva. Romani 5.12 arată clar acest lucru: moartea a venit prin păcatul lui Adam. Atenție, acolo nu se spune că prin păcatul său moartea a intrat doar în lumea umană, ci în cosmos. Și alte pasaje arată clar că păcatul lui Adam nu a avut influență doar asupra rasei umane, ci asupra întregii creații. Din Geneza 1.29,30 reiese clar că, înainte de căderea în păcat, omul și animalele mâncau numai hrană vegetală. Desigur, și plantele mor atunci când sunt mâncate, dar acum vorbim doar despre moartea creaturii animate, conștiente. Plantele nu sunt ființe vii sau suflete, de aceea nu se spune că ele ar fi fost create. Citim despre moarte și a fi mâncat de animale doar după căderea în păcat (Geneza 4.4; 9.3-6). Căderea în păcat a avut o influență și asupra pământului și a lumii vegetale, ba chiar asupra întregii creații (Geneza 3.14-19). Aceasta este, de asemenea, învățătura cea mai clară din Romani 8.19-22: întreaga creație este supusă deșertăciunii, este sub robia stricăciunii și geme în chinuri de naștere până acum. Și așa va rămâne până la descoperirea fiilor lui Dumnezeu, care va avea loc la a doua venire a lui Hristos. Atunci blestemul va fi îndepărtat din creație, astfel încât oamenii nu vor mai muri, decât numai dacă se răzvrătesc vădit (Isaia 65.20,22; Zaharia 8.4), iar animalele nu se vor mai devora între ele, ci vor mânca hrană vegetală (Isaia 11.7; 65.25). Deci și aici se pune întrebarea: Este Scriptura de partea aceluia care afirmă că moartea domnea în regnul animal chiar înainte de căderea în păcat a lui Adam? Cu siguranță, păcatul exista deja: satan căzuse deja și probabil că adusese pământul inițial în ruină; dar nu citim nicăieri că păcatul său a adus cu sine moartea. În

afară de aceasta, Dumnezeu a refăcut complet pământul în șase zile și a putut spune după fiecare etapă că ceea ce făcuse era bun, iar la sfârșit a văzut tot ceea ce făcuse și iată că era foarte bun (Geneza 1.31). Ar fi spus El acest lucru dacă moartea și stricăciunea ar fi domnit deja pe pământ în acel moment? Sau ar trebui să presupunem că moartea a domnit înainte de Geneza 1.2, după aceea a fost abolită și a intrat din nou în lume la căderea în păcat?

4. Ultimul meu argument conține un avertisment. Trebuie să ne fie clar că teoria formării straturilor Pământului înainte de Geneza 1.2 a fost, la vremea respectivă, o încercare de a aduce la unison cu Scriptura afirmațiile geologiei istorice a vremii, și anume teoria catastrofelor a lui Cuvier și a altora și, mai târziu, actualismul lui Lyell. Dar o acceptare indiferentă a acestor doctrine este un pericol de moarte, pentru că ele lezează în mod fundamental Cuvântul lui Dumnezeu. Odată ce cineva începe să accepte principiul actualității lui Lyell, este doar un pas foarte mic până la teoria evoluției lui Darwin, bazată pe acesta. Principiul actualității este absolut contrar Scripturii. Când se spune acest lucru, unii se indignază și spun: „Principiul actualității nu spune nimic altceva decât că aceleași legi ale naturii au predominat în trecut ca și astăzi”! Dar acești oameni sunt pur și simplu neatenți, pentru că această banalitate era cunoscută cu mult înainte de nașterea lui Lyell. Nu, Lyell a venit cu principiul său de bază pentru a exprima faptul că straturile Pământului s-au format prin procese pe care le percepem astăzi, și nu prin catastrofe, așa cum acestea nu au loc astăzi. Deci, în primul rând, acest lucru s-a dovedit a fi destul de greșit, deoarece procesele pe care le percepem acum nu produc deloc astfel de straturi ale Pământului, așa cum le știm noi că sunt. Dar în al doilea rând, acest principiu neagă puterea lui Dumnezeu de a aduce judecăți mondiale pe pământ, așa cum este clar prezis în 2 Petru 3.3-7: în zilele din urmă vor veni batjocoritori care vor batjocori: „*Unde este promisiunea venirii Lui? Pentru că, de când au adormit părinții, toate rămân așa cum erau de la începutul creației*”. (Acesta este exact principiul actualității!) Pentru că, potrivit propriei lor voințe, li se ascunde faptul că a avut loc o catastrofă mondială, și anume potopul, prin care a pierit lumea de atunci. În același mod, și creația actuală va avea parte de judecățile lui Dumnezeu. Prin urmare, să fim atenți să nu acceptăm cu ușurință afirmațiile acestei filosofii geologice și să îi acordăm un loc între Geneza 1.1 și Geneza 1.2. Acest optimism este complet deplasat, pentru că, dacă plasăm formarea straturilor Pământului între Geneza 1.1 și Geneza 1.2, nu se ajunge deloc scopul dorit, și anume armonizarea afirmațiilor științei cu Biblia. Conform aceleiași științe, pe care se încearcă să fie pusă în armonie cu Biblia, este cu totul imposibil ca straturile Pământului să se fi format înainte de evenimente precum cele descrise în Geneza 1.2-31. Acest lucru poate deveni clar din următorul pasaj.

Iib. Argumente geologice oficiale conform cărora straturile Pământului nu s-au format în perioada dintre Geneza 1.1 și Geneza 1.2.

Această secțiune este destinată celor care cred că au scăpat de toate problemele științifice dacă plasează straturile Pământului și fosilele între Geneza 1.1 și Geneza 1.2. Ei explică Geneza 1.1,2, după cum urmează: La început, Dumnezeu a creat Pământul perfect și glorios, înzestrat cu viață vegetală și animală; apoi, asupra Pământului s-au abătut tot felul de judecăți, în care treptat au pierit toate organismele și s-au format straturile Pământului (fie printr-o serie de catastrofe, fie prin principiul actualității); această perioadă s-a încheiat în cele din urmă cu

starea haotică descrisă în Geneza 1.2. Acum, este acest lucru în armonie cu geologia? Departe de asta! Pentru că învață exact contrariul. Conform geologiei nu a fost așa, că istoria Pământului a început cu ordine și a devenit treptat haos, ci invers: Pământul a început cu haos și a ajuns treptat la un nivel de ordine din ce în ce mai ridicat. Geologia nu vrea să știe nimic despre o enormă schimbare între perioada reprezentată de cele mai timpurii straturi ale Pământului (Pleistocenul) și perioada actuală. Aceasta este confirmată pe bună dreptate de legătura neîntreruptă dintre fosile, care seamănă cu formele vii de astăzi, și lumea vegetală și animală actuală. O catastrofă geologică la nivel mondial (Geneza 1.2), o dispariție a tuturor animalelor și oamenilor și o creație nouă a celor mai multe, inclusiv a oamenilor, este complet inacceptabilă pentru geologul modern.

Cum poate cineva să creadă cu atâta nesăbuiță că prin această teorie toate conflictele științifice cu Biblia pot fi rezolvate dintr-o singură lovitură? Acest optimism era poate de conceput acum șaptezeci de ani în scrierile unor comentatori credincioși, dar cu siguranță nu și astăzi. La acea vreme, era de înțeles că acești comentatori erau sub impresia afirmațiilor savanților din acea vreme și erau prea ușor înclinați să creadă aceste afirmații. Dar acum, multe decenii mai târziu, este evident că nu a mai rămas nimic din multe dintre aceste afirmații, că prezicerile geologilor și biologilor evoluționiști nu s-au adevărat și că dovezile care resping actualismul și evoluționismul sunt în continuă creștere. Acest lucru a dus chiar la faptul că sute de cercetători din ziua de azi nu mai vor să știe nimic despre acest tabel al timpului geologic depășit fără speranță, care nu este altceva decât o fantezie. Acesta este un punct atât de important (și în ceea ce privește iluzia că zilele creației au fost perioade de timp extrem de lungi), încât întreaga secțiune următoare ar trebui să îi fie dedicată.

III. Obiecții științifice referitoare la scara timpului geologic

Este clar că nu putem aborda decât foarte pe scurt acest subiect în cadrul acestei cărți. Nu pot să reiau aici decât câteva puncte principale, care sunt importante pentru noi; pentru un studiu mai aprofundat al acestui subiect, vă trimit la cărțile deja menționate. Scara timpului geologic este un sistem ipotetic format dintr-un număr de perioade de timp geologice ipotetice. Se afirmă că în fiecare din aceste perioade s-au format anumite tipuri de straturi de pământ, fiecare dintre ele fiind caracterizat de anumite „fosile principale”, fiecare dintre acestea apărând doar într-o anumită perioadă de timp și nu în altele. Aceste straturi ale Pământului sunt aranjate pe scara timpului geologic astfel încât cele mai simple organisme se găsesc în cele mai „vechi” straturi ale Pământului, iar cu cât straturile de pământ sunt mai tinere, cu atât mai înalte și mai complicate sunt organismele care se găsesc în ele. Această scală de timp ipotetică este apoi folosită ca „dovadă” a faptului că o evoluție de la organisme inferioare la organisme superioare a avut loc în milioane de ani. Vom reveni mai târziu asupra acestei presupuse evoluții, dar mai întâi să aruncăm o privire mai atentă la bazele acestui edificiu geologic.

1. Ne-am aștepta, probabil, ca în multe locuri de pe Pământ să apară toate straturile Pământului indicate în scara timpului geologic. Însă, în afară de rocile cele mai joase, lipsite de fosile (precambrianul), această scală de timp acoperă nu mai puțin de zece sau douăsprezece intervale de timp geologic principale, în care straturile de pământ asociate ar avea împreună o grosime

de aproximativ 155 de kilometri. În realitate, straturile de pământ au în anumite locuri o grosime de numai 0,5 m - 3 000 m și rareori mai mult de 10 000 m. Aceasta înseamnă că cel mult trei perioade geologice (adesea neconsecutive) sunt reprezentate într-un loc.

2. Acum ar trebui să spunem că am putea combina straturile existente pe Pământ din toate locurile de pe Pământ pentru a forma o scală de timp. Dar cum putem ști ce straturi ale Pământului din America și Europa s-au format în același timp? Orice geolog știe că nu există nici cea mai mică dovadă directă (dacă nu se dorește să se pornească de la premise de bază nedovedite) că, de exemplu, Silurianul a avut loc în același timp în toate locurile de pe Pământ.

3. În plus, ne-am aștepta ca cele mai vechi roci sedimentare ar fi cu fosile din Precambrian. Dar nici acest lucru nu este adevărat. Orice strat de pământ, până la cel mai tânăr, poate fi așezat direct pe Precambrian. Chiar și între straturile superioare ale Pământului apar foarte frecvent astfel de hiatusuri (goluri în timp) enorme, adesea fără nici cel mai mic indiciu (de exemplu, eroziunea) că între formarea acestor straturi ale Pământului au fost perioade enorme de timp.

4. Dar, am putea spune, cel puțin ne putem aștepta ca straturile Pământului să apară cel puțin în ordinea în care apar pe scara timpului geologic. Aici, însă, avem una dintre cele mai mari lovături aduse scării timpului. În multe locuri de pe pământ, straturile Pământului au fost găsite în ordine complet inversă, astfel încât straturile „mai vechi” ale Pământului se află deasupra celor „mai tinere”. Uneori, s-a constatat că acest lucru este rezultatul plierii scoarței terestre, dar deseori (ca în Canada) s-a constatat că această ordine inversă se întinde pe mii de kilometri pătrați, fără nici cea mai mică urmă de pliere violentă sau de inversare a scoarței terestre. Este clar că astfel de „greșeli” în scoarța terestră indică în realitate erori grave în scara timpului geologic.

5. Din toate acestea reiese clar că straturile Pământului în sine (poziția lor, succesiunea lor, chiar și compoziția lor) fac absolut imposibilă stabilirea unei scări a timpului geologic. Cum s-a ajuns la asta? Cum se face că geologul știe cu atâta precizie în ce perioadă de timp s-a format un anumit strat al Pământului? Orice geolog poate spune cuiva aceasta și în orice manual de geologie se poate citi: vârsta relativă a unui strat de pământ poate fi determinată cu certitudine numai pe baza fosilelor principale pe care le conține acel strat de pământ. Dar cum poți ști care fosile sunt mai vechi și care sunt mai recente?

Acest lucru se știe doar din scara timpului geologic, deoarece în aceasta straturile de pământ cu cele mai simple organisme sunt plasate în partea cea mai de jos, ca și cum ar fi cele mai vechi (deși deseori se află deasupra), iar organismele superioare se află în straturi de pământ mai înalte, mai „tinere”. Vă dați seama ce argumentație colosală și falsă se află în spatele acestui lucru? O expunere de dovezi falsă, care este recunoscută și în multe lucrări științifice. Vârsta unui strat de pământ este determinată de fosilele pe care le conține, iar vârsta unei fosile este determinată pe baza scalei timpului geologic. Dar scala de timp este stabilită în așa fel încât să arate o ascensiune de la organismele inferioare la cele superioare, și nimic mai puțin decât că aceeași scală de timp este folosită pentru a dovedi că a avut loc o evoluție de la organismele inferioare la cele superioare! Că așa este, este dovedit, de exemplu, de faptul că, în multe cazuri, vârsta declarată a unui strat al Pământului este mărită sau micșorată atunci când mai târziu se găsesc în el organisme fosile mai inferioare sau mai superioare.

6. Un mare șoc pentru scala timpului geologic este și faptul că se găsesc mai multe specii fosile în același strat de pământ, despre care inițial se presupunea că au trăit multe perioade geologice (adică mai multe milioane de ani) succesive. Nu trebuie decât să vă reamintesc rămășițele

umane care au fost găsite în tot felul de straturi posibile ale Pământului, așa cum s-a relatat deja. Conform acestei teorii, omul a apărut abia în perioada cuaternară (cea mai tânără perioadă de timp). Dar nu numai că au fost găsite tipuri foarte moderne de oameni în Terțiarul (mai vechi), dar au fost găsite și urme de picioare umane (analizate cu precizie și adesea imposibil de infirmat) în Cretacic, alături de urme de dinozauri care, conform teoriei, au dispărut cu șaptezeci de milioane de ani înainte de apariția oamenilor, chiar înainte ca mamiferele să existe. Ca să nu mai vorbim de urmele de picioare umane (fosilizate) și de un craniu „modern” în Carbonifer (epoca cărbunelui), când nici măcar reptilele și plantele cu semințe nu existau, și chiar în Precambrian, unde nu există practic nicio fosilă. Este tragic să vezi cum geologii se străduiesc adesea să banalizeze sau să nege astfel de descoperiri, sau chiar să le falsifice în cazuri individuale (sper să aduc exemple mai târziu).

7. Este la fel de șocant pentru geologii și biologii evoluționiști faptul că sunt descoperite în mod repetat specii vii despre care se credea că au dispărut de milioane de ani. Acest lucru înseamnă că fosilele acestor creaturi au fost găsite în straturile „mai vechi” ale pământului, dar nu și în cele mai „tinere”. În afară de aceasta, acestea erau adesea forme considerate forme de tranziție importante în evoluție și care, după ce au evoluat în forme superioare, nu au mai apărut în istoria Pământului, ... până când au fost descoperite în viață, identice cu strămoșii lor vechi de „milioane de ani”, fără nici cea mai mică urmă a acestora în perioadele intermediare. Exemple de renume mondial sunt descoperirile peștelui (Coelacanth) *Latimeria* (1939) și a moluștei *Neopilina* (1957).

8. În cele din urmă, o multitudine de indicii au ieșit la iveală că straturile Pământului nu s-ar fi putut forma deloc treptat, conform unor procese pe care le percepem și noi în prezent. Devine din ce în ce mai clar că, în condiții normale, nu se formează deloc straturi de pământ și fosile, ci că acestea sunt rezultatul unor inundații uriașe, de o forță și o amploare colosală, așa cum poate fi imaginat un Potop, așa cum este descris în prima carte a lui Moise (vezi secțiunea VI). Acest lucru reiese și din faptul că geologia a trebuit să inventeze tot felul de catastrofe (deci!) pentru a explica formarea straturilor terestre și a fosilelor, cum ar fi ere glaciare, alunecări de teren enorme (formarea munților), formarea rocilor vulcanice etc. Este ciudat cum geologii, în pofida necesității principiului actualității al lor, sunt mereu nevoiți să introducă evenimente catastrofale pentru a-și explica descoperirile.

9. De asemenea, este foarte important faptul că mulți geologi au subliniat întotdeauna că straturile Pământului oferă întotdeauna dovezi că s-au format într-un timp foarte scurt. Cele mai clare indicii în acest sens sunt numeroasele gropi comune, în care sute de mii de animale zac îngrămădite unele peste altele, care evident au fost îngropate de vii într-un timp foarte scurt. Morminte comune de pești și crustacee se găsesc chiar și în Alpi. De asemenea, mamuții din Siberia trebuie să fi fost cuprinși foarte repede de gheață, pentru că mulți dintre ei aveau încă mâncare în gură, iar corpurile lor nu s-au descompus. Potrivit multor geologi, câmpurile de petrol și depozitele de cărbune nu pot fi create decât prin îngroparea rapidă și catastrofală a unor cantități mari de plante și copaci. Mai mult, trunchiuri mari de copaci fosilizate au fost găsite frecvent înfipte vertical (adesea cu susul în jos) străpungând mai multe straturi de pământ, în așa fel încât nu se poate ajunge la altă concluzie decât că aceste straturi de pământ trebuie să se fi format foarte repede unul după altul, atât de repede încât, atunci când un astfel de trunchi de copac a ajuns să se afle în el, nici măcar unul dintre ele nu se fosilizase încă.

10. Mi se pare că oricine care ia în considerare cele nouă puncte de mai sus și cercetează acuratețea lor în cărțile despre geologia Potopului menționate și, eventual, chiar consultă uriașa

literatură geologică la care se face referire în aceste cărți, nu poate ajunge la altă concluzie, cu excepția cazului în care o astfel de persoană este un materialist care nu-și poate permite nicio alternativă la opiniile sale evoluționiste, astfel încât subconștientul său rezistă automat la orice lucru care îi răstoarnă în mod logic și irefutabil ideile. Cu toate acestea, mai există o problemă care poate deruta cititorul interesat, și anume faptul că cercetătorii pretind că au metode prin care vârsta absolută a unei roci sau a unei fosile poate fi determinată cu siguranță. Acestea sunt în primul rând determinări ale vârstei radioactive.

Realmente, descompunerea radioactivă (care produce așa-numiții izotopi radiogeni din izotopi primari) este un proces destul de precis (deși recent au fost cunoscute câteva surse neașteptate de eroare), dar mulți cercetători au arătat că, pentru a face o determinare absolută a vârstei pe baza acestui proces, este nevoie de atât de multe condiții de bază nedovedite (uneori foarte improbabile), încât aceste determinări ale vârstei nu au nici cea mai mică valoare probatorie. (A se vedea mai ales cartea lui Whitcomb și Morris, care dedică șaptezeci de pagini numai acestei probleme). Cele mai importante dintre aceste presupozii, pentru care nu există nici cea mai mică dovadă sau măcar un indiciu, sunt: (1.) că toți izotopii radiogeni care se găsesc într-o rocă au provenit într-adevăr din izotopi primari și nu erau deja prezenți într-o anumită măsură în roca originală și (2.) că viteza de dezintegrare radioactivă a fost în trecut aceeași cu cea de astăzi. Prima premisă este în contradicție cu creația din Geneza 1.1, iar cea de-a doua premisă, în cazul în care descompunerea depinde de radiația cosmică, este invalidată de existența unui Potop care a încheiat o perioadă de condiții cosmice și meteorologice destul de diferite și chiar a provocat schimbări enorme în aceste condiții. Dar, în afară de aceasta, nu este deloc adevărat ceea ce se crede adesea, și anume că astfel de determinări ale vârstei au fost efectuate pentru foarte multe straturi ale Pământului. În realitate, acest lucru a fost făcut doar pentru câteva foarte puține straturi bine definite ale Pământului și niciuna dintre determinările vârstei nu este incontestabilă, astfel încât, în realitate, ele nu au o mare importanță pentru corectitudinea pretinsă a scalei timpului geologic.

IVa. Argumente biblice conform cărora zilele creației nu au fost perioade geologice enorm de lungi

Dacă suntem convingși de punctele menționate la punctul III că scala timpului geologic are o bază științifică insuficientă, vedem imediat și că „teoria perioadei de creație” nu are niciun sens. Această teorie a fost inventată pentru a se potrivi cu afirmațiile științei naturii. Teologii au presupus că au existat într-adevăr ere geologice extrem de lungi și, pentru a aduce Scripturile în armonie cu acest lucru, zilele creației au fost ridicate la perioade de timp enorme. Dar, din moment ce s-a demonstrat că vârstele geologice se bazează pe o fantezie, „teoria perioadei de creație” a devenit, de asemenea, lipsită de sens și nejustificabilă. Aș dori să analizez acest aspect mai în detaliu, deoarece această teorie nu numai că nu are sens, dar sper să arăt (la fel ca în secțiunea II) că este, în primul rând, în contradicție cu afirmațiile din Scriptură și, în al doilea rând, nu duce deloc la armonia dorită cu știința naturii oficială. Să ne ocupăm mai întâi de prima.

1. Câteva dintre argumentele menționate la punctul Iia sunt valabile și aici. Faptul că, potrivit mărturiei Scripturii, moartea ființelor vii nu a avut loc decât după căderea în păcat a lui Adam este, de asemenea, de o importanță decisivă în acest caz. Aceasta arată că straturile fosilifere ale Pământului nu s-au putut forma înainte de căderea în păcat, nici între Geneza 1.1 și Geneza 1.2, nici în timpul zilelor creației; prin urmare, numai Potopul poate explica formarea lor, după cum vom vedea mai târziu. Diverse alte aspecte sunt legate de acest lucru, de exemplu faptul că nu a plouat pe Pământ înainte de căderea în păcat sau, în orice caz, înainte de crearea lui Adam (Geneza 2.5), ceea ce este, de asemenea, incompatibil cu teoria perioadei de creație. Și aici, de asemenea, se aplică ceea ce s-a spus la punctul Iia 4, și anume că trebuie să fim atenți să nu adoptăm cu ușurătate principiul actualității (care este, de asemenea, legat de teoria perioadei de creație), pentru că astfel am intra în conflict cu Scriptura și, în plus, am fi la un pas de teoria evoluției.

2. Orice gând despre procese de creație treptate și de lungă durată (așa cum este învățat de teoria evoluționistă teistă respinsă mai sus) este străin de Geneza 1. Mereu se vorbește acolo despre acte de creație cu efect profund, nu despre procese. „*El a spus și a fost; El a poruncit și aceea a luat ființă*” (Psalmul 33.9). Să luăm, de exemplu, prima zi a creației; a avut lumina nevoie de mult timp pentru ca să risipească întunericul? Să luăm ziua a treia: Pământul trebuia să „dea” vegetație, iarbă care face sămânță, etc. Ne gândim la „germinare” ca fiind un proces foarte lung de formare? Să remarcăm și expresia mereu repetabilă: „*Dumnezeu a zis .... Și așa a fost*”.

3. De asemenea, este foarte important faptul că Geneza 1 și 2 indică în mod repetat, prin tot felul de detalii, că „săptămâna creației” a trecut foarte repede. Nu pot să subliniez îndeajuns de mult faptul că scopul real al Genezei 1 este de a pregăti Pământul ca spațiu de viață și de testare pentru om. Tot ceea ce se întâmplă în Geneza 1 este pentru om. Dar atunci, săptămâna aceasta cu greu ar putea dura mai mult de șapte zile obișnuite! Pentru cine a făcut Dumnezeu roadele în ziua a treia? Pentru om. Dar, acest om a trebuit să apară în scenă la scurt timp după aceea, pentru a putea mânca din aceste roade. Și pentru cine au fost făcute soarele și luna în ziua a patra? Ele trebuiau să fie „semne” pentru om. Dar ele puteau funcționa ca semne doar dacă omul trăia atunci pe pământ puțin mai târziu. Pentru ce animalele în a cincea și a șasea zi? Pentru a fi supuse omului. Are cineva atunci Scripturile de partea sa, atunci când spune că animalele existau deja de milioane de ani și că multe dintre ele dispăruseră de mult înainte de apariția stăpânitorului lor? În afară de aceasta, ... bietele animale de uscat! Li s-a dat hrana numai după ce omul a fost creat (Geneza 1.29,30); acest lucru era posibil dacă erau câteva ore, dar nu și dacă între timp erau milioane de ani.

4. Mai ales în cazul celei de-a șasea și a șaptea zile, susținătorii teoriei perioadei de creație întâmpină dificultăți. Dacă cea de-a șasea „zi” a durat milioane de ani, atunci și Adam trebuie să fi trăit milioane de ani până la căderea în păcat. Chiar dacă el ar fi fost creat la sfârșitul celei de-a șasea zi, tot ar fi existat o „noapte” lungă între a șasea și a șaptea zi și apoi o întregă a șaptea „zi”, care, dacă vrem să fim consecvenți, ar fi trebuit să fie extrem de lungă. Dar acum suntem blocați. Conform cu Geneza 5.3, Adam avea 130 de ani când l-a născut pe Set; în acel moment, fiul său cel mare, Cain, era deja un bărbat în toată firea, iar înainte de nașterea lui, căderea în păcat avusese deja loc. Realmente, căderea în păcat trebuie să fi avut loc foarte curând după crearea lui Adam și a Evei, pentru că imediat după aceea li s-a dat sarcina de a fi roditori, de a se înmulți și de a umple pământul; dar când a avut loc căderea în păcat, ei nu aveau încă niciun copil. Așa că nu a mai rămas mult din această lungă noapte și din această lungă zi a șaptea. Știu că unii spun că ziua a șaptea durează încă, pentru că Dumnezeu nu mai

crează, dar această obiecție nu este valabilă. Putem spune că Dumnezeu se odihnește momentan la o generație de oameni păcătoși și la o creație blestemată? El a trebuit să-i spună lui Israel: „*M-ai împovărat cu păcatele tale, M-ai obosit cu nelegiuirile tale*” (Isaia 43.24) Și Domnul Isus a spus: „*Tatăl Meu lucrează până acum, și Eu lucrez*” - tocmai pentru a arăta că pentru El nu putea fi un Sabat (Ioan 5.17,18). Dacă ziua a șaptea ar fi fost deja o perioadă lungă, ea nu ar fi putut dura mai mult decât până la păcatul lui Adam; și a fost aceasta o perioadă de milioane de ani?

5. În final aș dori să întreb: Se poate afirma cu adevărat că se respectă litera Scripturii atunci când se transformă zilele creației în lungi perioade geologice? În afară de aceasta, dacă luăm „zilele” la figurat, în ce direcție am pornit? De ce ar trebui să înțelegem „zilele” doar la figurat? Este doar un mic pas până la a lua și Grădina Eden în sens figurat; apoi Adam și Eva devin, de asemenea, figurativi ca denumire pentru cea mai veche rasă umană. În cele din urmă și căderea în păcat a omului este simbolică și, înainte de a-ți da seama, se ajunge la roaderea temeliei credinței creștine. Căci dacă cineva neagă un Adam istoric și o cădere în păcat istorică, se neagă și cuvintele Domnului Isus și ale apostolilor; și dacă cuvintele Domnului Isus nu sunt crezute, ce valoare mai are credința în Persoana Lui? Acest avertisment nu este un avertisment alarmist din partea cuiva care vede fantome; este bine cunoscut faptul că mulți dintre cei care au ajuns să nege cu totul istoricitatea Genezei 1-11 au început prin a ridica zilele creației la perioade geologice.

IVb. Argumente geologice oficiale conform cărora zilele creației nu au fost perioade geologice enorm de lungi

Ca și în IIb, și aici este valabil că o teorie care plasează straturile Pământului în Geneza 1 nu aduce deloc armonia mult dorită cu știința naturii. Dacă cineva nu este receptiv la argumentele menționate la punctul III, conform cărora vârstele geologice se bazează pe o fantezie, dacă nu vrea nici măcar să accepte obiecțiile biblice la teoria perioadei de creație menționate la punctul IVa, deoarece este atât de impresionat de geologia oficială, atunci trebuie să constate în cele din urmă cu dezamăgire că teoria perioadelor nu este deloc în armonie cu geologia oficială. Voi menționa câteva aspecte.

1. Geologia istorică nu învață absolut deloc că au existat șase mari perioade geologice, așa cum vrea teoria perioadelor de creație. Geologii disting un total de patru sau cinci perioade principale mari, fiecare dintre ele fiind împărțită în două până la șapte perioade. Dacă se aranjează aceste perioade în așa fel încât să se creeze șase grupuri artificiale, se fac diviziuni și conexiuni care sunt absolut inacceptabile pentru geolog.

2. Prima, a doua și a patra zi a creației nu au lăsat nici o urmă geologică și, prin urmare, nu pot fi considerate perioade geologice. De altfel, care geolog crede cu adevărat că soarele a fost plasat pe firmament ca lumină cerească abia la mijlocul istoriei pământului și că nu a fost acolo înainte (în forma și/sau funcția sa actuală)?

3. Este desigur adevărat că există o armonie superficială între ascensiunea de la organismele inferioare la cele superioare din teoria evoluționistă și progresia pe care ne-o arată Geneza 1.

Dar când ne dăm seama că intenția lui Dumnezeu era într-adevăr, în lucrările Sale de creație, de a progresa tot mai mult spre ființe vii superioare, până când, în cele din urmă, a creat omul, în timp ce teoria evoluționistă afirmă tocmai că cele superioare nu au fost create după cele inferioare, ci s-au dezvoltat din ele, vedem că această concordanță este doar exterioară, chiar evidentă, în timp ce diferența dintre cele două este mult mai fundamentală. Această concordanță exterioară nu poate, prin urmare, să servească drept dovadă că zilele creației coincid cu scala timpului geologic. Teoria evoluționistă crede într-o dezvoltare de la inferior la superior prin luptă, moarte și distrugere; Geneza 1 învață despre creațiuni succesive de la ființe inferioare la ființe superioare fără luptă și moarte.

4. În afară de aceasta, concordanța dintre ascensiunea de la inferior la superior în teoria evoluționistă și în Geneza 1 este doar superficială. Există diferențe esențiale, de netrecut între cele două. De exemplu, Geneza 1 spune că plantele purtătoare de sămânță au existat înaintea animalelor; dar, conform paleontologiei (studiul organismelor fosilizate), majoritatea grupurilor de animale existau deja atunci când au apărut plantele purtătoare de sămânță. În afară de aceasta, conform Genezei 1, păsările au existat înaintea animalelor terestre; dar, conform paleontologilor, toate tipurile de grupuri de animale terestre au existat înainte de apariția păsărilor. Pe scurt, cineva trebuie să se sucească și să se răsucescă în tot felul de direcții și să facă violențe asupra Scripturii pentru a inventa o schemă care să fie cât de cât compatibilă atât cu Scriptura, cât și cu geologia modernă.

Va. Argumente potrivit cărora zilele creației au fost zile pământești obișnuite

Dacă zilele creației nu au fost perioade geologice enorm de lungi, atunci ce au fost acestea? Aceasta este o problemă veche și dificilă. Augustin a scris că este extrem de dificil, dacă nu chiar imposibil, să spunem ce fel de zile au fost aceste zile, iar acest lucru este în acord cu concepția lui Flavius Josephus, cu mulți rabini evrei și cu părinții bisericii, precum ar fi Irineu și Origen. Există o multitudine de păreri, fiecare explicând aceste zile într-un mod diferit. Aș dori să enumăr șapte dintre aceste păreri, mai întâi cele mai puțin scripturale, după părerea mea, și apoi celelalte în ordinea în care se apropie din ce în ce mai mult de Scriptură.

a) În primul rând, există părerea că Moise nicidecum nu a vrut să spună că lumea a fost făcută în șase zile, ci că a împărțit pur și simplu istoria apariției lumii în șase scene ordonate. Concepțiile vechi mai spun, de exemplu, că Moise a văzut crearea lumii în șase viziuni în șase zile succesive sau pe șase table de lut diferite.

b) Următoarele șase concepții spun toate că Moise a vrut cu siguranță să spună că pământul a fost pregătit în șase zile. Dar, spun teologii moderni, acest lucru nu înseamnă că, din punct de vedere istoric, așa s-a întâmplat cu adevărat. Noi nu vrem să avem nimic de-a face cu această concepție și nici cu cea anterioară, pentru că acestea lezează autoritatea universală și caracterul divin al Sfintei Scripturi. Ne-am ocupat deja de acest aspect în legătură cu teoria evoluționistă teistă, care este legată cu această concepție.

c) Alte cinci concepții învață toate, că Moise nu numai că a vrut să spună că pământul a fost pregătit în șase zile, dar că acest lucru s-a întâmplat cu adevărat așa. Dar acum se pune

întrebarea, ce trebuie înțeles prin aceste zile. Am văzut că unii le consideră perioade geologice enorme, iar eu am încercat să combat această teorie.

d) Următoarele patru concepții învață toate că prin „zile” Moise a vrut să spună zile reale, adică perioade de lumină alternând cu întuneric. Prof. G. Ch. Aalders, de exemplu, spune însă că aceasta nu înseamnă că erau zile pământești obișnuite, ci că erau zile divine, care poate durau mai mult, dar poate și mult mai puțin de douăzeci și patru de ore. Sună destul de frumos, dar această teorie este complet lipsită de sens și nu are niciun fundament biblic. Sperăm să arătăm în continuare că zilele creației nu au fost altceva decât zile obișnuite pământești.

e) Acest ultim punct de vedere este susținut și de următoarele trei opinii. Totuși, una dintre aceste opinii încearcă să reconcilieze aceste zile obișnuite cu teoria perioadelor, presupunând că zilele creației au fost într-adevăr zile obișnuite pământești, dar separate de perioade geologice enorme. Dar, în principal, acestei teorii i se aplică aceleași obiecții ca și celor enumerate la punctul IV. Deși pare să fie mai în acord cu Scriptura, este și mai puțin reușită în aducerea la unison a Scripturii cu știința.

f) Ultimele două concepții susțin o săptămână de creație de șapte zile pământești normale. Ele diferă între ele prin momentul diferit, pe care îl presupun pentru formarea straturilor Pământului. Una din concepții îl plasează între Geneza 1.1 și Geneza 1.2. Această concepție a fost discutată la punctul II.

g) Cealaltă concepție spune că straturile Pământului au fost formate prin Potop. Această concepție va fi analizată mai detaliat la punctul VI. Mai întâi voi încerca să arăt că zilele creației au fost într-adevăr zile obișnuite pământești, așa cum le cunoaștem noi.

1. În textul din Geneza 1 nu găsim nici cel mai mic indiciu pentru a presupune că zilele menționate ar fi fost altele decât zilele pământești obișnuite. Într-un astfel de caz, trebuie să preferăm întotdeauna concepția literală, altfel orice încercare de interpretare a Scripturii este fără speranță. Dacă pasajul biblic în sine nu ne oferă niciun motiv pentru a face acest lucru, cu ce drept și după ce standarde dăm anumitor expresii un sens exclusiv figurativ, simbolic? Desigur, unele expresii au un sens literal la un moment dat și un sens figurat în alt moment, dar numai o examinare atentă a tuturor locurilor în care apare un anumit cuvânt în Scriptură va determina dacă acel cuvânt poate avea sau nu un anumit sens figurat într-un anumit loc (vezi și Vb1).

2. Realmente, în Vechiul Testament, cuvântul „ziua” (jom) poate avea tot felul de semnificații, uneori chiar și cea de perioadă de timp mai lungă. Dar cuvântul niciodată nu înseamnă „perioadă de timp”, ci întotdeauna o zi pământească obișnuită, atunci când (ca aici) este circumscris prin (1.) de o seară și o dimineață, care nu sunt niciodată perioade lungi, (2.) de un numeral (compară cu Geneza 7.11; 8.14; 17.12; Exodul 12.6 etc.) și (3.) când este la plural. Este deosebit de important în acest context că „seara” și „dimineața” nu apar în sens figurat, cel puțin nu ca perioade lungi. Dacă zilele nu sunt înțelese ca zile obișnuite, au fost ele perioade lungi de lumină separate de perioade lungi de întuneric? Aceasta ar fi probabil concepția cea mai coerentă; dar atunci și serile și diminețile ar fi, de asemenea, perioade lungi, iar în acest sens ele nu sunt cunoscute în Scriptură. Sau au fost „zilele” perioade lungi, formate din zile și nopți obișnuite? Atunci este imposibil să dăm un sens biblic serilor și diminețelor. Să ne amintim aici că o derivare lingvistică sofistică (dar îndoielnică) a acestor cuvinte (vezi de exemplu Bettex) nu are nimic de-a face cu sensul și utilizarea lor în Scriptură. Și numai acest lucru este decisiv.

3. Nu clarifică oare Geneza 1.16 ce înțelege Dumnezeu prin zile în Geneza 1? Dumnezeu a făcut lumina cea mare pentru a stăpâni ziua și lumina cea mică pentru a stăpâni noaptea. O zi este, prin urmare, perioada dominată de lumina solară, iar noaptea este caracterizată de absența luminii solare. Este ceea ce se referă deja în versetul 5: Dumnezeu a numit lumina zi, iar întunericul l-a numit noapte. Dacă Dumnezeu definește atât de clar ce este „zi”, ar trebui să însemne aici ceva diferit de ceea ce înseamnă de obicei? Avem aceeași mărturie în Exodul 20.8-11; 31.17, unde Israel este sfătuit să lucreze șase zile și să se odihnească în ziua a șaptea, pentru că Dumnezeu a făcut cerul și pământul în șase zile și s-a odihnit în ziua a șaptea. În lumina acestor versete, cine ar îndrăzni cineva să afirme că săptămâna creației a fost mai lungă sau mai scurtă decât săptămâna noastră obișnuită? Credeți ce vreți, dar mărturia Scripturii nu este diferită de aceea că cele șase zile ale creației au fost aceleași zile ca și zilele noastre.

Vb. Combaterea obiecțiilor la opinia că zilele creației au fost zile pământești obișnuite.

1. Desigur, s-au căutat adesea tot felul de argumente pentru a susține ideea că zilele creației nu au fost zile obișnuite, ci perioade de timp foarte speciale (de cele mai multe ori foarte lungi). Astfel, se indică adesea tot felul de pasaje biblice în care cuvântul „ziua” are într-adevăr un sens figurat; m-am referit deja pe scurt la acest aspect mai sus. Dar, „figurat” nu înseamnă nicidecum o perioadă de timp foarte lungă, dar și în această privință se citează anumite exemple, cum ar fi Ziua Domnului (sau a lui Iehova), Ziua Eternității, Ziua lui Hristos și așa mai departe. Dar ce se vrea să se demonstreze de fapt? În toate aceste cazuri, din context reiese clar că este vorba de perioade mai lungi (deși nu este niciodată vorba de durata în sine, ci de caracterul acestor zile); acest lucru este indicat și prin adăugarea, cum ar fi „a Domnului”. Dar zilele din Geneza 1 sunt oare și ele perioade lungi? Acest lucru ar putea fi spus despre tot felul de alte zile din Scriptură, care erau în mod clar zile normale. În afară de aceasta, în cele cinci cărți ale lui Moise, cuvântul „ziua” nu este niciodată folosit în acest sens profetic de perioadă lungă, în timp ce, așa cum s-a spus, zilele cu seri și dimineți, la singular și în plural, fără excepție sunt zile normale.

2. Se argumentează adesea, că o zi este o perioadă de lumină solară și, din moment ce soarele a fost creat abia în a patra zi, primele trei zile nu puteau fi zile obișnuite. Dar cum se poate ști aceasta atât de sigur? Încă din prima zi, Dumnezeu a despărțit lumina de întuneric și, evident, a existat o perioadă de lumină, pe care El a numit-o „zi”, și o perioadă de întuneric, pe care a numit-o „noapte”. De unde se știe cu atâta precizie că aceste prime perioade de lumină au avut o durată diferită de cea a ultimelor trei zile? Dacă aceste ultime zile au fost zile solare obișnuite, de ce nu ar fi trebuit ca primele trei să fie de aceeași durată? Cu atât mai mult cu cât, strict vorbind, durata unei zile nu este determinată de lumina soarelui, ci de viteza cu care se rotește Pământul. A fost această viteză diferită în primele zile față de ultimele? Și chiar dacă lumina din prima zi a creației ar fi putut proveni de la o altă sursă de lumină (necunoscută), atunci ce diferență există față de zilele obișnuite, așa cum le cunoaștem noi? Dar pe deasupra: această obiecție se întoarce împotriva celor care o ridică. Dacă zilele creației au fost perioade geologice uriașe, formate din zile și nopți obișnuite, ce fel de zile și nopți au fost înainte de a începe a patra „perioadă de creație”? Orice soluție care ar putea fi imaginată pentru acest lucru ar putea o folosi ca argument pentru faptul că primele trei zile ale creației erau zile obișnuite.

3. Indiferent cât de mult se încearcă să se demonstreze că zilele creației au fost zile pământești obișnuite, există întotdeauna oameni care în cele din urmă exclamă: „Dar în Geneza 1 nu este scris că au fost zile pământești obișnuite, așa că nu trebuie să se afirme aceasta.” Acest argument este atât de slab, încât nu putem decât să ne mirăm că este folosit așa de des. „Iacov era un om; dar nu se spune nicăieri că era un om obișnuit, așa că nu ai voie să spui asta. Hebron era o cetate; dar nu este scris nicăieri că era o cetate pământească obișnuită, așa că nici asta nu ai voie s-o spui. Moise a stat pe munte patruzeci de zile; dar nu este scris nicăieri că au fost zile pământești obișnuite, așa că nici așa nu trebuie spus”. Se simte nonsensul acestui argument. Ori de câte ori se vorbește de zile în evenimentele istorice, nu este nici cea mai mică dificultate în a presupune că erau zile obișnuite. Dar în Geneza 1, se dorește să vedem acest lucru afirmat în mod explicit. Ei bine, eu vă pot liniști! Este afirmat acolo! Menționarea serilor și dimineților arată fără echivoc că este vorba de zile pământești obișnuite (vezi mai sus).

4. Este interesant faptul că unii au considerat că prima „seară” (versetul 5) ar fi întunericul din versetul 2. Ei argumentează: după starea de glorie inițială a pământului (versetul 1), a devenit „seară” pe pământ (prin căderea lui satan?). Întunericul a venit pentru o perioadă nedeterminată. După aceea, Dumnezeu a spus: Să fie lumină și s-a făcut „dimineață” pe pământ, iar prima „zi” a răsărit. Ei bine, dacă se spune apoi, așa cum este greu de imaginat, că starea inițială a pământului a durat doar o zi obișnuită, atunci și seara, noaptea, dimineața și ziua care au urmat trebuie să fi durat mult mai mult. Acum, dacă prin „seară” înțelegem cu adevărat începutul întunericului, trebuie să presupunem, de asemenea, că „ziua” este atunci o perioadă extrem de lungă de lumină, ceea ce este imposibil. În afară de aceasta, oare prima seară a precedat cu adevărat prima zi? Cred că nu. În primul rând, Geneza 1 nu oferă nici cel mai mic motiv să presupunem că întunericul din versetul 2 a durat doar o noapte. În al doilea rând, seara și dimineața trebuie să se fi succedat în fiecare zi, pentru că altfel nu ar fi existat nicio noapte între a șasea și a șaptea zi. Într-adevăr, acolo se spune: „Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a șasea”, dar nicăieri: „Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a șaptea”. În afară de aceasta, prima zi nu putea începe cu o dimineață, pentru că Dumnezeu a spus simplu: „Să fie lumină”, iar acest lucru a fost în mod evident instantaneu, nu treptat, așa cum dimineața risipește întunericul. Prin urmare, mi se pare clar că seara și dimineața din versetul 5 au fost în prima zi și nu au precedat-o. Aceasta înseamnă: când a fost seară și dimineață, se încheia o zi. (Literal se spune: o zi, nu: prima zi). Cred că acest lucru arată, de asemenea, că seara și dimineața aparțin întotdeauna zilei precedente, astfel încât primul ciclu de 24 de ore din Geneza 1 începe cu ziua, spre deosebire de ordinea ulterioară din Vechiul Testament și de ceea ce se obișnuiește încă la iudei (compară cu Leviticul 23.32; Psalmul 55.17).

5. Deseori 2 Petru 3.8 (compară cu Psalmul 90.4) este, de asemenea, folosit ca argument că zilele creației ar fi fost perioade lungi. Acolo stă scris: „Înainte Domnului, o zi este ca o mie de ani”. Dar acest verset este folosit foarte imprecis. Nu se spune: o zi este o mie de ani, ci: o zi este ca o mie de ani, și pe deasupra, numai „înaintea Domnului”. Adică: înaintea lui Dumnezeu timpul nu contează, El este mai presus de timp; înaintea Lui, o mie de ani nu contează, ei sunt înaintea Lui ca o zi - se termină într-o clipă. Așadar, acest verset nu are nimic de-a face cu zilele creației. De altfel, pentru asta nu ai nevoie de mii de ani, ci de milioane de ani. Și, atunci, de ce să nu aplicăm acest verset la tot felul de alte zile din Scriptură? Dumnezeu a adus trei zile de întuneric asupra Egiptului; poate că au fost trei mii de ani, pentru că au fost zile de activitate divină. Dacă se vrea citat neapărat versetul din 2 Petru 3, acesta vorbește la fel de bine și pentru contrariul. Ceea ce știința umană crede că a durat milioane de ani, Dumnezeu a avut nevoie doar de câteva zile.

6. În cele din urmă, se face adesea referire la Geneza 2.4, unde citim: „*Acestea sunt originile cerurilor și ale pământului, când au fost create, în ziua când Domnul Dumnezeu a făcut pământ și ceruri*”. Se spune apoi, că aici cuvântul „ziua” este folosit pentru a desemna întreaga săptămână a creației, astfel încât aici este vorba de o perioadă mai lungă decât o zi obișnuită; și atunci de ce nu ar fi trebuit ca zilele din Geneza 1 să fie, de asemenea, perioade mai lungi? Dar nu este chiar atât de sigur că „ziua” din Geneza 2.4 se referă la întreaga săptămână de creație și nu doar la evenimentul creației din Geneza 1. Dar chiar dacă presupunem că așa este, ce dovedește acest lucru? Trebuie să concluzionăm în mod logic că și zilele creației au durat șase sau șapte zile fiecare? Am văzut deja că semnificația cuvântului „ziua” (*yom*) trebuie dedusă din contextul și utilizarea lui. Ei bine, expresia *bejom* („în ziua aceea”) este o expresie de sine stătătoare în Vechiul Testament, cu sensul de „în timpul acela”, fără să fie legată de ea o limitare precisă a duratei. Prin urmare, „aceasta nu are nimic de-a face cu durata zilelor de creație din Geneza 1. În Numeri 7 avem un bun exemplu în acest sens. Acolo vedem cum căpeteniile semințiilor lui Israel au adus jertfele pentru consacrarea altarului în douăsprezece zile consecutive; și nimeni nu se va îndoii că acestea erau zile pământești obișnuite. Totuși, versetul 84 spune: „*Acesta a fost darul pentru dedicarea altarului, în ziua ungerii sale*”, ca și cum cele douăsprezece căpetenii și-ar fi adus darurile într-o singură zi. Dar, și aici, expresia are sensul simplu de „în timpul acela”, fără a avea, desigur, nicio legătură cu durata celor douăsprezece zile.

VI. Argumente pentru faptul că straturile Pământului s-au format în timpul Potopului

După toate cele de mai sus, înainte de a merge mai departe, ne rămâne să facem o scurtă trecere în revistă a faptelor care indică faptul că straturile Pământului s-au format în timpul Potopului. Am văzut deja că, în orice caz, ele trebuie să se fi format după căderea în păcat, și atunci doar Potopul intră în discuție. Întrebarea care se pune acum este dacă Biblia conține, de asemenea, indicii că Potopul a avut într-adevăr consecințe geologice atât de enorme; în caz contrar, desigur, o „geologie a Potopului” nu are sens. Aș dori să subliniez faptul că următoarele argumente sunt scurte și incomplete și sunt menite doar să ofere o imagine a consecințelor inundației. Pentru un studiu mai aprofundat, îndrept din nou atenția și cu insistență la cărțile de referință deja menționate.

1. Timp de patruzeci de zile, ploi torențiale uriașe au devastat pământul (Geneza 7.12); potrivit geologiei, un astfel de eveniment trebuie să provoace o eroziune uriașă a scoarței terestre. În afară de aceasta, nu erau ploi de nori obișnuite, deoarece acestea ar fi adus doar un mic strat de apă pe Pământ, ci erau ploi, fără precedent ca forță și amploare, în condiții meteorologice și climatologice complet diferite de cele de astăzi (ceea ce este evident și din distribuția lumii vegetale și animale fosile). Aceste mase uriașe de apă proveneau dintr-o sursă necunoscută, numită „zăgazurile cerului” (Geneza 7.11). Care a fost probabil această sursă, vom vedea în studiul despre a doua zi a creației.

2. În afară de aceasta, aceste ploi torențiale au fost însoțite de erupții vulcanice uriașe, cutremure și valuri de maree, pentru că izvoarele adâncului celui mare s-au deschis (Geneza 7.11; 8.2). A doua jumătate a Potopului, când apele s-au retras din nou, a adus și curenți de aer puternici

(Geneza 8.1) și efecte extraordinare ale mareelor care au avut o mare influență asupra scoarței terestre. Geneza 8.3 spune textual: „Și apele se retrăgeau de pe pământ ducându-se și întorcându-se” (vezi nota de subsol la traducerea engleză și franceză JND). Realmente, straturile Pământului oferă numeroase dovezi ale vulcanismului și ale mișcărilor pământului (inclusiv formarea munților și a canioanelor). Scriptura învață foarte clar, că nu numai viețuitoarele, ci și pământul a fost complet pustit. Dumnezeu i-a spus lui Noe: „Sfârșitul oricărei făpturi a venit înaintea Mea, pentru că pământul este plin de violență din cauza lor; și, iată, îi voi nimici împreună cu pământul” (Geneza 6.13). Iar 2 Petru 3.5,6 spune: „... pământ, avându-și existența (sau constă) din apă și în apă, ... prin care lumea de atunci, înecată de apă, a pierit”. Acest lucru nu înseamnă, desigur, că Pământul a încetat să mai existe, ci că fața Pământului în acel moment a fost complet schimbată prin faptul că tot ce se afla pe el a fost distrus și că Pământul a fost complet sfâșiat și răsturnat.

3. Pentru a găzdui toată apa, care a ieșit din „zăgazarile cerului”, după Potop erau necesare bazine oceanice mult mărite. Așadar, și acesta este un indiciu al unei activități geologice extraordinare în solul Pământului, la care anumite părți ale Pământului s-au ridicat și altele s-au coborât. Este ceea ce citim și în Psalmul 104.6-9, unde se face o aluzie clară la Potop (compară versetul 9 cu Geneza 9.11): „L-ai acoperit cu adâncul ca și cu un veșmânt; apele stăteau deasupra munților: la muștrarea Ta, ele au fugit, la glasul tunetului Tău, s-au grăbit să fugă, munții s-au ridicat, văile s-au coborât, până la locul pe care l-ai rânduit Tu pentru ele. Tu ai pus o margine peste care nu vor trece; nu se vor mai întoarce să acopere pământul.” Zonele de teren coborâte și canioanelor subterane indică, de asemenea, că nivelul mării era mult mai scăzut atunci decât în prezent.

4. Punctele menționate la pozițiile 1, 2 și 3 indică faptul că rocile sedimentare trebuie să se fi format pe o scară enormă în timpul Potopului. În secțiunea III am prezentat obiecțiile mele față de scala timpului geologic; multe dintre aceste obiecții (citește încă o dată în special cele menționate la pozițiile III8 și 9) își găsesc o soluție splendidă în Potop. Conform opiniei generale, aproape toate straturile Pământului au fost depuse în ape curgătoare. Prin cauzele menționate mai sus, întreaga scoarță terestră, cu tot ceea ce trăia pe ea, a fost complet răscolită și apoi depozitată treptat. Faptul că acest lucru trebuie să se fi întâmplat foarte repede este evident din apariția unor gropi comune enorme în straturile de pământ și, de exemplu, a unor trunchiuri de copaci care străpung mai multe straturi de pământ, după cum am văzut.

5. O astfel de inundație catastrofală, cu bulversarea scoarței terestre și îngroparea rapidă a organismelor vii, oferă condițiile ideale pentru formarea fosilelor (pietrificărilor). În condiții normale, nu se formează deloc fosile; cu toate acestea, straturile Pământului conțin un număr enorm de fosile și au fost deja găsite atât de multe încât căutatele „verigi lipsă” (numeroasele forme de tranziție (lipsă) necesare pentru teoria evoluției) au devenit de mult timp un basm. Pietrificările se formează cel mai bine sau exclusiv atunci când o ființă vie este îngropată foarte repede într-o rocă sedimentară formată în apă curgătoare. Așa trebuie să se fi întâmplat în timpul Potopului. Este evident că animalele acvatice care trăiesc pe fundul mării sau plutesc în apă (cele mai „de jos” creaturi) au fost depuse în cea mai mare parte în straturile cele mai joase ale Pământului; în cele mai „vechi” straturi ale Pământului care conțin fosile (cele din Cambrian) sunt reprezentate toate grupele principale de nevertebrate (și exclusiv animale marine!), în timp ce straturile Pământului de mai jos (cele din Precambrian) nu conțin practic nici măcar o singură fosilă incontestabilă, deși sunt adesea alcătuite din același material. Aceasta este o dificultate de netrecut pentru paleontologia evoluționistă, dar perfect clară în geologia Potopului. În linii

Pustiu și gol

mari, animalele acvatice, care pot înota (printre altele peștii) se găsesc în straturile superioare ale Pământului și, chiar mai sus, animalele terestre, care au fost ajunse doar mai târziu de apa care se ridică și care la început au putut să se pună la adăpost de apa care se apropia. Desigur, aceasta este o schiță în mare, deoarece o inundație rapidă de o asemenea magnitudine provoacă în mod natural o secvență complet diferită în multe locuri decât această frumoasă creștere de la „jos” în „sus”, așa cum am văzut. Și aceasta este o dificultate de netrecut pentru evoluționiști. Geologia Potopului explică, de asemenea, alte două probleme ale evoluției, și anume cum este posibil ca ființe vii care apar doar în straturile inferioare ale Pământului și nicăieri în straturile superioare să aibă brusc descendenți vii! De asemenea, nu este nici o problemă pentru ei faptul că în același strat al Pământului au fost găsite mereu ființe vii care, conform teoriei evoluției, au trăit milioane de ani una după alta. Pur și simplu, ele au trăit în același timp, înainte de Potop.

Tradus din: Dr. W.J. Ouweneel, *Gedanken zum Schöpfungsbericht in 1. Mose 1*;
Ernst-Paulus-Verlag, ediția a 6-a, 1990.